

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemam veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemam veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 30 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in veljá tristopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izven nedej in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 130.

V Ljubljani, v sredo 9. junija 1886.

Letnik XIV.

Državni zbor.

Z Dunaja, 8. junija.

Božidar Raič.

V začetku včerajšnje seje spominjal se je predsednik dr. Smolka ranjkega Božidara Raiča, čigar smrt je že črna na palači vihrajajoča zastava naznanjala poslancem. Dr. Smolka je omenjal, da je v teku tedna že tretja smrt, katero naznanja visoki zbornici, in da se ranjki Raič po veliki noči zaradi bolezni ni več vdeleževal državnozbornih sej. Povdarjal je, da je bil jako priljubljen v svoji rojstni deželi, zlasti pri kmečkem prebivalstvu, ki ga je bilo poslalo tudi v deželni zbor, in da si je vsled svojega skozi in skozi poštenega značaja pridobil splošno spoštovanje. V znamenje sočutja poslušali so poslanci stojé besede Smolkove, ki je končal z naznanilom, da bode zaradi dopolnilne volitve potrebno vkrenil.

Socijalistični zakon.

Ko sta se dva vladna predloga izročila budgetnemu odseku, nadaljevala se je splošna razprava o zakonu, čigar namen je prestopke anarhistov v razsodbo izročevati navadnim, ne pa porotnim sodnijam. Zoper ta zakon je govoril Türk, ki je židom potikal zvezo z anarhisti, zanj pa dr. Herbst, kateri je naznanil več prememb, ki jih bode nasvetoval v posebni razpravi. Pri tej priliki je dr. Herbst svoj žolč razlival tudi nad Ljubljano, češ, da na Dunaji, kjer so nedavno obhajali velikansko slovesnost, kakor o petindvajsetletnici cesarjeve poroke, ne da bi se bila zgodila najmanjša nerodnost, se delajo izjeme in se omejujejo porotne sodnije, v nekem majhnem mestu pa (dr. Kopp: v Ljubljani!) v južni deželi, kjer so imeli pravi vzrok obhajati posebno slovesnost in počastiti spomin enega najplemenitejšega deželana, se pravice porotnikov ne omejujejo. To mora boleti vsakega Dunajčana, in cesar in cesarjevič, ki sta tudi Dunajčana, bosta to z drugimi vred čutila. Sklepal pa je dr. Herbst z zagotovitvijo, da bode s svojimi tovariši glasoval za ta zakon, ako se sprejmo od njega nasvetovane premembe. Ta iz-

java je bila tem važnejša, ker med poslanci obeh strank prevladuje mnenje, da je za omenjeni zakon potrebna večina dveh tretjin glasov. Ako toraj levičarji glasujejo zoper zakon, bi večina desnice nikakor ne zadostovala. To je dalo Lienbacherju priliko, da je danes stavil predlog, naj se Herbstovi predlogi v pretres izročé dotičnemu odseku, in da naj se razprava o tem zakonu dotlej odloži. Minister Pražak je v imenu vlade naznanil, da nima nič zoper to, ako se Herbstovi nasveti izročé odseku, da pa danes še nikakor ne more povedati, bo li vlada tem predlogom pritrdila ali ne. Včeraj sta pri splošni razpravi govorila še Kronawetter in pa poljski duhovnik Chotkovski, ki je zlasti oporekal dr. Gregru, ki je v svojem govoru trdil, da pripomočki, ki jih sv. vera in katoliška cerkev priporočate, ne zadostujejo več, da je treba ljudem boljšega leka. Chotkovski je tej trditvi krepko ugovarjal kazaje na okrožnico „Apostolice muneris“ papeža Leona XIII., ki obsega načela krščanske socijalne politike. Poprijel sem besedo, rekel je Chotkovski, kot kristjan in kot sin onega naroda, ki je bil skoz stoletja prava trdnjava zoper sovražnike krščanstva in ki ga je ravno živa krščanska vera obvarovala pred socijalisti. Ko je bilo glasovanje, sklenilo se je z veliko večino pričeti posebno razpravo o tem zakonu, ker je za to glasoval tudi nemško-avstrijski klub.

Danes je po izjavi ministrovi govoril še Herbst in priporočal predlog Lienbacherjev s pristavkom, da naj odsek že v jutranji seji poroča o teh predlogih. Konečno je zopet strastno napal vlado in večino državnega zbora, češ, da bo Dunajsko prebivalstvo vedilo, kakošne so predprave, ki se jih ima nadejati od vlade in večine državnega zbora! Na desnici je ta strupeni napad zbudil glasno oporekanje in razlegali so se klici: to je lepo, da tako žugate! To ste možje! Herbst je sedel v središču blizu slovenskih poslancev, ko so mu od vseh strani ta očitanja donela na uho in si je hotel iz zadrege pomagati s klicem: Ljubljana, Ljubljana!

Za njim je poljski poslanec Madejski predlagal konec razprave, pa manjkalo je nekaj poslancev, nekaj jih je obsedelo z levičarji in tako je bil

ta predlog zavržen s 134 proti 132 glasovi. Ko to sklepam, govori Pernerstorfer, za njim pa pridejo najbrže še nekteri govorniki na vrsto.

Carinski tarifi

pridejo v jutranji seji na dnevni red. Toraj se bode državni zbor še le po binkošti razšel na poletne počitnice.

Država.

„Država, to sem jaz“, rekel je samovladar Ludovik XIV. Država, to sem jaz, pravijo po ustavnih državah politične stranke, ki so sedaj pa sedaj na krmilu. Da bi le državne misli iz vida ne spustile, in strankarskih koristi ne stavile nad državne. Država, to sem jaz, rekó frasoni, ki so sedaj na Francoskem na krmilu; to kar delamo mi, je v prid državi, kajti država — to smo mi. Država — to smo mi, pravijo tostran Litave Nemci, onstran Litave pa Madjari. Poglejmo le na poslednje pojave te državne misli v najnovejših časih. — Med desnico v državnem zboru in med vlado nastane prepir, ker Poljaki hočejo varovati domač pridelek, petrolej, pred tujimi konkurenti, ministerstvo pa je že dalo besedo ogerski vladi v tej zadevi. Kaj sedaj zahteva državna korist od Nemcev, prav za prav od nemškega kluba v državnem zboru, tistega kluba, ki škili preko meje v tujo državo, in je to že tako javno in brez ovinkov pokazal. Državna korist zahteva sedaj, da potegne nemški klub s Poljaki, da dela opozicijo ministerstvu, in to vse, kaj pa, zaradi državne misli „des österreichischen Staatsgedankens“, kakor sami pravijo. A Poljaki so spregledali, da vsa stvar ni toliko vredna, da bi zaradi tega prišel kak državni potres, morda ministerska kriza ali razpust državnega zbora in joj! Nemci (nemški klub) niso mogli več države rešiti. Škoda, da se je stvar tako izšla, zaklicali so več ali manj prikrito vsi fakijski.

Nekaj dni poprej je ogerski ministerski predsednik imenoval postopanje generala Janskega, ki je ovenčal grobe generala Hentzija in tovarišev padlih leta 1849 pri oblegi Bude po ogerskih hon-

LISTEK.

R o j a k o m.

Na Dunaji dné 5. junija 1886.

Ne meni slave, dragi bratje moji,
Kaj tó, če zvest sem domovine sin!
Po mnogem trudu jaz, po mnogem boji
Počival skóraj v večnem bom pokoji,
In kakor jaz, ugasne moj spomin.

Jaz minem, a ne minejo resnice,
Ki zanje mi gorelo je srce,
Ko je mladostno mi žarelo lice,
Ki zanje živel sem, trpél krivice.
Ko so sivéti jeli mi lasje.

Beseda če mi zanje govorjena
Iz srca v srca našla pot je svoj,
Življenja doba ni mi izgubljena,
Plačila je dovolj beseda ena:
Tvoj národ zadovoljen je s teboj. —

Oj bratje! to so bili bridki časi,
Ko vse mi je dejalo: Ti si sam!
Ti kličeš, a nikdó se ne oglasi,
Domá si tujec v mestu tí in vási! —
Tolažbo svojo zdaj za vse imám.

A ta tolažba sodbe mi ne moti,
Še niso vse nam združene moči;
Še mnog mi rodoljub stoji nasproti;
En smoter, a različni nam so poti,
In vendar moj se meni pravi zdi. —

Vi pa, ki izvolili ste zastavo,
Ki v boj jo nekrvavi nosim jaz;
Za dobro vneti, lépo vsi in pravo,
Za dom goreči, njega prid in slavo,
Zavézni, vesel pozdravljam vás!

Nam, bratje, slóve gaslo: Srea góri!
Živali blato bodi dom in prah!
S poštenim se Slován orožjem bóri,
Kar podlo je, ne misli in ne stóri:
Nesreči vsmiljenje, krivici strah! —

Ko domovina kliče nas sinove,
Gradímo s prsi hrabrimi ji grád:

Za národ, za pravice vse njegove
Nikdár zamán Slován se v boj ne zóve,
Vojak navdušen vsak je, star in mlád.

Med nami Iskarjotu ni prostora,
Oskrumba, gnjus je izdajalec nam;
Zaničevanja naj duši ga móra,
V obupu kliči: Name padi, góra!
Gorjé, prokletje tú, prokletje tam!

Nam kakor mati domovina bodi;
Kje sinu je nad mater draga stvar?
S podobo njeno v srci svét obhodi,
Kar lepega on najde med narodí,
Domóv prinese, nji poklóni v dár. —

Krvava slava drugim bodi draga,
Slován le hoče biti svoj gospod;
Na vrat on bratu jarma ne polaga;
Ne „kri in jeklo“, srce svet premaga,
Srcé najblažje ima slavski ród.

Kedó ne čuti? nóv se čas poraja,
Porodne bóli zemljo strésajo;
Vihar pomladni stébre stare maja,

vedih inkorektno in izživajoče, takrat je pa državna misel zahtevala, da so bili vsi fakijski na strani Tisze in so izgovarjali poulične izgrede, ter niso imeli ostre besede za Madjare, ki so tako rekoč zasmehovali skupno armado; iz tega toraj spoznamo, da je državna misel pri teh ljudeh zelo raztegljiva, in da o državi govore, pa sami sebe (svojo stranko) mislijo.

Kako pa Nemci to državno misel v Ljubljani izvršujejo. Tako, da Slovencem, vladi in mestni gospodski past nastavljajo, žalibog, da naše ljudstvo ne spozna tega, in se potem nekteri vjamejo. Pesniku Anastaziju-Grünu hočejo spominek v Ljubljani postaviti? Zakaj neki ne? Ali pesnik je bil velenemec, politik grof Aleksander Auersperg, ki se je javno šalil s Slovenci in iz njih slovstva norce bril. — No, naj že bo! A k ti slovesnosti pokličejo tudi Nemce iz bližnjih mest, tudi iz Celja, kjer so „Sokole“ javno zasmehovali. — No, sedaj pa vidite nastavljeno past! Kajti le dvoje je bilo mogoče, slavnost se privoli ali se ne privoli. „Ako se ne privoli, Nemci nimamo več pravice v Avstriji; ako se pa privoli, bode se posrečila ali tudi ne. V obojih slučajih smo mi, fakijski Nemci, na koristi, in tepeni — vsaj moralno tepeni — bodo gotovo le Slovenci, zato bodemo že skrbeli, saj znamo govoriti in pisati.“ Tako razumejo pri nas Nemci državno misel, ter govorijo več ali manj prikrito, ako ni vlada nam na razpolaganje, čemu nam je potem? V kratkem se bodemo prepričali, pri čem da smo.

Kar se tiče ogerske polovice, se je že situacija kolikor toliko razjasnila. Tisza je bil poklican na Dunaj „ad audiendum verbum regium“. Kaj je tam opravil, zvedli smo kmalo potem, ko je „Pester Lloyd“ obžaloval svoje pisanje proti svetlemu nadvojvodu Albrechtu, nadzorniku avstrijske vojske ter mehčal kolikor je mogel svoje izraze o avstrijski vojni. Kaj več se mora zvedeti ob kratkem, ko bode prišla na vrsto carina.

Ogerski listi so se za 14 dni prepozno spomnili, da v Avstriji še kdo drugi gospodari, kakor sami Madjari. Zgovarjati se potem, to ali to ni bilo tako hudo, to nisem tako mislil, pač koristi stranki ali posameznemu, a vprašanje je vendar, kaj na to poreče razžaljena stranka. „Budapester Tagblatt“ pravi med drugim, da svetli vladar je Tisza naravnost rekel, da njegovega postopanja o znani zadevi z generalom Janski-jem ne odobruje, in da se bode Janski zopet povrnil na svoje mesto v Budapešto. Dalje se tam bere, da je Tisza ponudil svetlemu vladarju ostavko, a da mu je bil odgovor: dokler nagodbene obravnave niso končane, ne more biti o tem govorjenja. V odločilnih in merodajnih krogih ni opravil nič, a grof Bylandt-Rheidt mu je baje rekel, da je vojni več škodoval, kakor ji more koristiti v 10 letih. Tisza je s svojo brezobzirnostjo in oholostjo silno zabredel, ako prekliče svojo besedo v državnem zboru, pride ob vso veljavo pri svojih rojakih, v dvorskih krogih pa pravijo, da s tisto ponižno izjavo vrednika Falka v „P. L.“ niso vtolaženi in da zahtevajo satisfakcije, ker je razžaljena vojna. Tisza je odsihmal postal molčeč še celo do svojih zvestih pristašev, in govori se, da tudi drugi ministri hočejo odstopiti. V takih prilikah ljudje več govoré in ugiblajo, kakor je sploh

resničnega, a to je gotovo, da Tiszovo ministerstvo ne stoji več tako trdno; preden pa zrela hruška iz drevesa pade, vsekdar še nekaj časa na drevju ostane, dokler ne potegne vetrič, ki jo z drevesa otrese.

Politični pregled.

V Ljubljani, 9. junija.

Notranje dežele.

Jutri, t. j. v četrtek, dné 10. junija, poteče med *Avstro-Ogersko* in *Rumunijo* sklenjen provizorij in stopi na njegovo mesto carinska vojska. Kakor vse kaže, bodo Valahi prej ko prej zopet sami ob sebi prišli in vprašali: „Kje smo že ostali? Dajte, dajte in nadaljujmo pogodbo, sicer se nam preobčutljiva škoda godi. Res smo med tem, kar se kujamo, sklenili že dve trgovinski pogodbi, na podlagi katerih bi dobivali jako poceni blago iz Francoskega in Švice. Toda to nam ne pomaga dosti. Tudi nemških agentov pri nas vse mrgoli, ki nas s svojimi „Kurzwaaren“ in drugo enako robo kar zasuti hočejo, kar bi tudi ne bilo ravno, da bi človek proč vrgel, ali manjka nam poglavitne reči: mi nimamo kam z naše živino, mi se ne vemo kam obrniti z našim žitom. Črede so se nam zopet čudovito pomnožile, pšenica in rž kažeta, kakor že zdavnej ne, in še vlaškega pridelka nismo vsega v denar spravili. Avstro-Ogerska je le še najboljši sosed za naše pridelke in za to bomo pač rajše še nekaj pa še nekaj prijenjali, kakor pa da bi morali sami še večjo škodo trpeti.“ Tako nekako se bodo oglasili Valahi danes ali jutri, kajti narodu, ki se z žitno kupčijo pečá in pa živino redí, ne kaže, da bi šobo napenjal proti tistemu, ki mu je do sedaj prav za ta dva pridelka dobro plačeval. Če prav je toraj Rumunska s Francozi in Švicarji sklenila trgovinski pogodbi, se bo vendar pobrigala, da jo tudi z Avstrijo ponovi, kajti tega izvoza ne bo nikdar in nikjer dosegla in naj bi sklenila pogodbe tudi s celim svetom, kakor ravno v Avstriji. Za nas je pa tudi dobro, če nam je tamkaj na iztoku odprta zemlja, kjer naših izdelkov potrebujejo. Carinska vojska toraj nikakor ne bo dolgo trajala.

Carinska vojska, kaj pa je to, vprašal bo ta ali oni radovedno. Prav nič drugega, dragi moj, kakor prav navadna medsobojna prepoved uvaževanja blaga med dvema državama. In če bi ga ktera izmed tistih dveh po sili uvaževati hotela, ji druga zaradi tega ne bo ladije potopila, kakor se to v pravi vojski zgodi, kedar sovražnik v prepovedane kraje sili, temveč financarji tako ladijo ali tak vlak in sploh vsak drug tak uvoz obstopijo in tako visoko carino za dovoljenje uvoza zahtevajo, da dostikrat in navadno blago toliko ni vredno. To je toraj carinska vojska. Podobna je v narodno gospodarskem oziru nekoliko „Home-rulu“. Če bi taka carinska vojska prav nobene druge praktične vrednosti ne imela, se ji ta izvestno ne dá odrekati, da ona narode oprošča od manšterskih teorij, da jih ob enem uči svoj plašč po vetru obračati. Dalje taka carinska vojska grabežljivim in nikdar sitim spekulantom in žitnim oderuhom prav zdatno sapo zapira, da je nam navadnim ljudem z njimi sploh še shajati mogoče. Ko bi tega ne bilo, postali bi taki spekulanti več nego napolbogovi na zemlji, pred kterimi bo moralo vse v prah. Toraj za aroganco te vrste ljudi ni boljšega zdravila, kakor je carinska vojska. Konečno pa carinska vojska več ali manj narodnostim na lastne noge pomaga, da začno svojo lastno vrednost premišljevat in to jim še le pravo veljavo dá. Narod, ki čaka, da ga bodo drugi pitali, ni nič vreden in tako dolgo ne bo nič iz

njega, dokler si ne bo sam za svoj živč skrbeli jel. Carinska vojska je za to izvrsten pripomoček. Led v tem oziru je že prebit, storiti je pa še silno veliko. Kedar se bo pa vse to zgodilo, tedaj bode pa tudi pravi mednarodni mir svoje peruti po zemlji razprostrl. Prej se ga nam ni nadjati.

Minister deželne brambe je predlagal v *ogerski poslaniški zbornici* načrt postave o pre-skrbljenji udov in sirot pri vojni, mornarstvu in deželni brambi. Predlog je bil oddan dotičnemu odseku. Preden so prestopili na dnevni red, je napeljal besedo poslanec Jranji (iz skrajne levice) na zadnje izgrede v Pešti, tožil, da se je redarstvo surovo obnašalo in dostikrat prestopilo meje dostojnosti in ravnalo zoper osebnost varstvo. On zahteva, naj minister prava in notranjih poslov stvar ostro in pravično preiskujeta itd. Temu je pritrdjeval Lukacs ter rekel, da policija še nedotakljivosti poslancev ni spoštovala, da je starček, poslanec Lukö, bil napaden. Govornik je rekel, da niso varovali ne otrok, ne žen, in da je bil miren meščan, ko je ravno mimo čel, z bajonetom preboden in je zaradi tega umrl. Minister Tisza je odgovoril, da je preiskavo že ukazal, ker pa on spoštuje svobodo in mir, ne more dopustiti, da bi dan na dan izgreli motili in begali mirne državljane. On ne more žeteti, da bi prišlo tako daleč, da bi osodo ogerske dežele določevali poulični izgrede, tudi najmočnejši država bi morala pri tem opešati. Predsednik Pechy pa je rekel, ko bi mu bili poslanci to naznanili, bi bil skrbel, da bi bila zadobila zbornica in prizadeti zadoščenje. Ugron je rekel: v vstavni državi smé vsak svojo misel povedati, ne da bi ga za to na premoženji ali sicer kaznovali. Rekel je dalje: Tisza je ukazal policiji brutalnost, ker on hoče uslugo storiti reakciji. Na to je odgovoril Tisza: Ako se sploh more govoriti o reakciji, skažejo ji tisti največ uslugo, ter največ storé za-njo, ako vsako stvar, ktera jim ni ljuba in ugodna naznanijo, povečajo in tako rekoč iz komarja slona napravijo, taki ljudje delajo za reakcijo, ki nočejo, da bi se stvar njim všečna preiskovala po dotični oblasti, ki je v to poklicana, kar se njega tiče, je preiskovanje že ukazal. Poslanec Ermusztu pa odgovori, da so za mestno policijo iste instrukcije, kakor za orožnike (žandarme). Govoré še trije poslanci in ker ni bilo predloga, prestopili so na dnevni red. Sprejme se novela o zemeljskem književstvu, in začno se posvetovati o carini. Nekteri poslanci so gledé na to, kar se sedaj vrši zaradi carinske postave na Dunaji, zahtevali, naj se stvar dene z dnevnega reda. Kupčijski minister Szehenij in Tisza sta zoper odlašanje in začne se o tem razgovor.

Vnanje države.

Črnogorski knez poslal je svojega moža v Rim k sv. očetu, da bode pričel priprave za *sklep konkordata* med Črnogoro in sv. stolom. Črnagora sklenila bode ta konkordat na korist svojih katolikov, da se jim ohrani in obvaruje cerkvena samouprava.

Čas kislega mleka, v kterega smo stopili, že mnogo mnogo let ni bil tako ugoden časnikarskemu poslu, kakor letos. Posebno nemški časnikarji so to priložnost, kar se je le dalo, dobro porabili ter so se deloma tudi v preroški plašč zavili. *Rusom v Črnem morju* kar od kraja pogin prerokujejo, če bi jim danes ali jutri na misel prišlo poskušati, ali so novozgrajeni vojni kolosi kaj prida ali ne. Prav tako slaba bi se jim godila, tako namreč trdijo Nemci, če bi se drznili poskušati na cerkev sv. Sofije v Carigradu, kjer sedaj blede mesec medli, zasadi sv. križ; pravijo, da bi se jim v glavi zvrtilo. Mi pa mislimo da ne, kajti Slovan ni tako slab v glavi, da bi se vsakega „schwindelna“ bal. — Na *Francoskem* jim principi in njihovi izgoni preglavico delajo in sami ne vedó ali bi se za-nje pognali ali proti njim obrnili skr-

Človeštvu velika pomlad prihaja;
Naj skóraj pošljejo nebésa jo! — —

Jaz videl je ne bom; a duša moja,
Okó po nji takó mi hrepení!
Po svetu tém prežalostna je hoja,
Za eno srečo, káj solzá in znoja,
Káj bolečin je treba in skrbi!

Drobtine naj berač vesel pobira,
Ki padajo z bogate mize v práh!
Da enemu je dobro, sto jih hira,
Glad siromaka pridnega zatira,
Po božji zemlji tava bled in pláh.

Kedó krivice stari grad podčre,
Krivice, ki v oblasti svet imá?
Kedó na vójsko nádnjo brate zbère? —
On, ki najhuje tlači ga in tère,
On, ki najbolje roko njé pozná!

Na dan, Slován! Slovanska ti mladina,
Najlepše delo čaka te, na dan!
Gospóda več ne bodi, ni trpina,
Človeštvo ena bode naj družina,
Rešitelj svetu bode naj Slován!

J. Stritar.

Pisma iz tujine.

XI.

(Dalje.)

Da imamo mi ta les pri nas, rekel je, lep denar bi nam vrgel. — Zvečer prišla sva okoli 7. ure v Kočevsko mesto ter sva se naselila v hôtelu pri pošti. Poštar, g. Hauff, postregel nama je s prijazno sobico, akoravno je imel polno tujcev „sommerfrišlerjev“. — Okrepčavši se nekoliko v njegovi gostilnici, podava se v gledališče hôtelsko, kjer so predstavljali „Käthen von Heilbronn“. Še isti večer ogledala sva si Kočevsko mesto, ktero leži v kotlu. Na severni strani je velik hrib z mo-gočnim gozdom, na vzhodni strani pa je manjše hribovje. Mestice ni kaj posebno prijazno, mojemu prijatelju tudi jezik Kočevjarjev ni dopadel, kajti njih hinder-hander se kaj odurno sliši. Pred okraj-nem glavarstvom igrala je isti večer mestna godba, obstoječa iz kapelnika in kacih 9 fantalinov od 14 do 19 let starih, vsi uniformirani. Drugi dan namenil sem si obiskati sošolca, č. g. Smrekarja, a on je ravno maševal, nama pa se je mudilo na

pošto. Mimogredé ogledala sva si novo gimnazijo (sicer lepo poslopje) in Kočevsko šolo za lesno obrtnost, v kateri se izdeljujejo leseni okrožniki, sklede, vsakorsne posode, palice itd. Kakor povsodi, kupila sva si tudi tukaj nekaj za spomin, jaz palico iz Kočevskega lesa, a prijatelj umetno izdelani cigarovnik, potem pa sva jo odrinila. Tù se spomni prijatelj prijazne gospóde v Črnomlji ter ji odpošle hvaležno pismo. Potem pa hajd po vozne listke do Ljubljane.

Imela sva dva sopotnika. Kakor je v poštnem vozu že navada, zdomačili smo se precej, kajti vprašanja: kam in od kod, dajo vedno dosti prilike k raznim pogovorom. Prvi tovariš je bil več let v Kremsi ter se je z veseljem spominjal tega kraja. Sedaj je borzijanec in milijonar — za Ostermanna se piše. Šest hiš ima na Dunaji in tudi v Ljubljani in v Kočevji je posestnik. Ker mu je bila okolica popolnoma znana, opozarjal nas je na to in ono. Drugi tovariš bil je geometer iz Ljubljane. Doli do Velikih Lašč bila je cesta slaba in ozka in vožnja po njej ni kaj posebno varna, kajti pri ogibanji širokemu vozu se kaj lahko v graben zvrneš. Ker nam postiljon ni hotel zatrobiti, kakor jo je

hana svoja peresa. Še več nego princei roji jim pa sedanji vojni minister Boulanger po glavi, ki ima vse žepe polne topov in ravnokar častnike odpravlja in povišuje, kakor bi se že jutri vdariti mislil. — Na *Španskem* vidijo Don Carlosa kako do vrh glave oborožen po deželi divja in ljudji kolje — vse samo zato, ker je kraljica Kristina svojo družino z enim fantičkom pomnožila, o katerem se trdi, da bo kraljevo krono nosil, prav tisto, po kateri Don Carlos roke steguje. — Na *Angleškem* pa zopet Gladstonovo dete „Homerulbill“, ktero sedaj v zbornici lepo pestujejo, sedaj pa iz kota v kot prēmētavajo, da ga ubijejo. (Glej včerajšnji telegram.) Kaj pa potem, ako se zopet k življenju obudi. — Vidite, tak-le je sedaj političen horizont! Crn oblak poln silne elektrike, je na političnem obzorju, ako se uname, bode strašno ropotalo po Evropi. Pri vsem tem se pa na Ljubljano in njen križevniški trg še ozirali nismo. Gradiva nam ne manjka, da bi le kaj veselega imeli povedati.

Francoska vlada je o izgonu princev sledečo postavila sprejela, s katero bo s pomočjo vsakokratnih odlokov neljube ji domačine po svoji volji izganjala: Član 1. Tla francoske republike so in ostanejo prepovedane vsem načelnikom nekdanjih vladajočih družin, kakor tudi njihovim direktnim dedičem po vrsti prvorojenstva. Član 2. Vlada ima pravico tudi drugim članom teh družin francoska tla prepovedati. Član 3. Kdor bi to prepoved prelomil in bi ga vlada našla na Francoskem, v Algeriji, ali na naselbinah, bode kaznovan z zaporom od dveh do petih letih. Po prestani kazni pognati se mora zopet čez mejo.

Izvirni dopisi.

Iz Tržiča, 8. junija. Včerajšnji dan je bil za našo faro v resnici veselja in slavnosti dan, ktere ga ne bomo tako kmali pozabili. Imeli smo namreč v sredi naši mil. knezo-škofa, kateri so prišli prvič v Tržič potrdit v veri male z delenjem zakramenta sv. birme in odrasle s svojo živo in gorečo božjo besedo. Prišli pa so mil. knezo-škof v Tržič že v nedeljo zvečer proti 9. uri ter so bili kar le mogoče sijajno sprejeti. Č. g. farni administrator s ključarjema, c. kr. sodnik, župan s svetovalcema in več družih odličnih Tržiških gospodov so jim šli nasproti do Zadrage. Kakor ure dolge so bile minute pričakovanja, kajti vse je željno hrepenelo videti višjega pastirja, kteremu na čast se doma praznično oblači ves Tržič.

Možnar počí, v Dupljah zazvoní in kakor bi trenil — ustavi se kočija pred čakajočimi Tržičani. Mil. knez izstopijo ter blagovoljno poslušajo pozdrav župana Tržiškega. Spremljevali so knezo-škofa tudi vis. čast. g. dekan Kranjski s svojim g. kaplanom. Po končani predstavi posedejo vsi v vozove. Gg. administrator in župan peljeta se prva, za njima mil. knezo-škof in za njimi dolga vrsta kočij. Ravno prav, da so se mil. knezo-škof male zamudili. Storil se je mrak, ko so prišli do Tržiča.

Pred Tržičem je stal slavolok v imenu Tržiča postavljen; pod njim in dalje požarna straža in veliko ljudstva iz Tržiča in okolice. Trg je bil sijajno razsvitljen in ni je bilo hiše, da bi ne bila z zastavami, večinoma papeževimi, cerkvenimi in cesarskimi, in zelenjem okrašena. Šolska mladina je bila postavljena pri cerkvi, ki se je pa morala zaradi pozne ure spustiti na dom.

Krški zatrobil, izvlečem sam, sicer ne postiljonski rog, nego vrček iz torbe, ki je bil še napolnjen z domačim vinom.

Tudi naš milijonar potegne iz svoje taške boteljo delikatnega bordoškega vina. Ali to še ni bilo vse: udarili smo jo po moji domači potici in po Ostermanovi gosi in dobro smo se imeli kakor na ženitovanju.

Od Lašč dalje je šlo navzdol. Kmaló se nam prikaže tudi ljubljansko močvirje, za močvirjem v polmegli ljubljanski grad. Po močvirju zagledamo od daleč viti se železno kačo, kar je prijatelja mojega silno razveselilo, kajti od vožnje v poštnem vozu bolele so ga vse kosti, zato reče: sedaj se prične zopet novo življenje, tega pota po Dolenjskem pa ne pozabim nikoli.

V Ljubljano dospeli smo ob 5. uri popoldne ter sva se naselila pri „Slonu“. Prtljago odloživši in napolnivši „meldzettel“ s svojimi imeni, podava se precej po mestu, seveda najprvo v „Zvezdo“, potem po Latermanovem drevorodu do „Tivolija“. Mojega prijatelja so silno mikale lične Ljubljankice,

Mil. knezo-škof so šli najprej v cerkev, pred katero je stal slavolok s kronogramom:

sVb praesIDio gratla pLenae
reX tV IaCobe MIssla saLve aC VaLe.

V cerkvi, kamor se je zbralo obilo ljudstva, je bil blagoslov z najsvetejšim, po tem vhod v kaplanijo in mala večerja. Med večerjo prišla je pred kaplanijo požarna straža pod poveljništvom g. Karola Mally z baklami in voščenimi svečami in godci, kateri so igrali več komadov, tudi cesarsko. Nasproti na grajsinskem vrtu spuščale so se rakete in strel od sv. Jožefa je daleč na okoli oznanjeval, kaj se v Tržiči godi. Milostni knezo-škof so se prijaznimi besedami zahvalili za častitko; na to splošen navdušen odzdrav. Godba zaigra Radetzky-potnico opomniti je, da je bil Radetzky kdaj lastnik grajsčine Tržiške — in hajd! z godbo po trgu. Kmaló pa je postala nočna tihoča in vse se je podalo k počitku.

Ob 8. uri zjutraj začelo se je cerkveno opravilo, ktero je trpelo do 1/2 1. S prav apostolsko besedo so milostni knezo-škof priporočali vernikom skrb za neumerljivo dušo po reku: „Kaj pomaga človeku, če ves svet pridobi, na duši svoji pa kvar trpi“ Birmancev je bilo 623.

Ob eni je bil v starem farovži v nalašč za to pripravljeni sobi zmeren obed ktere ga se je vdeležilo 19 gospodov duhovnih in odličnih Tržičanov. Č. g. administrator zahvalil se je prečastitemu knezo-škofu v kratki slovensko-nemški napitnici na milostnem pohodu. Na to so milostni knezo-škof ravno tako slovensko-nemški imeli dalji govor. Vidno so segli v srce Tržičanom z besedami: Z meni pripravljenim sprejemom ste sami sebe najbolj počastili.

Ob 4. uri popoldne so se škof odpeljati proti Šenčurju. Gori omenjeni gospodje so jih spremlili zopet do Zadrage.

Škof so odšli, navdušenost za Nje se pa še danes ni podela. Vse je prevzeto častitljivosti, prijaznosti in milobe Njihove. Pohod Njihov ostal nam bo dolgo v spominu!

Iz Trnja na Pivki, 8. junija. Tudi pri nas je bila občutljiva suša, in večkrat se je nebo stemnilo, ter smo vidili okoli deževati, le tukaj ga ni bilo; pa hvala Bogu, tudi pri nas je zdaj toliko namočilo, da so zamogli ljudje zeljnate sadike in peso presaditi. Akoravno je v oblakih močno vrelo, smo vendar bili tukaj obvarovani tako imenovanega ledenega zerna. Toda neka druga šiba Božja nas je obiskala, bolezen škerlatica, nekoliko davica, in sim ter tje se prikazuje tudi „miliaria“, ktero sledno smo posebno občutili leta 1873 ravno v tem času. Tisto leto je miliaria močno razsajala posebno v Trnju, nekoliko tudi v Klenku, dasiravno ste pri nas le dve osebi umrle; mnogo več jih je pa pomrlo v Kočah, in nekterih družih vaseh Slavinske fare. Za škerlatico oziroma davico jih je 8 pomrlo. Bolnih in prebolelih je pa čez 50 v Trnju in Paličji, kamor je bila bolezen najberž po šolskih otrocih zatročena, zato je pa zaukazano, da smo morali šolo zapreti, in zdaj nimamo nobenega upanja, da bi bilo mogoče kmalo šolo odpreti. Bolezen je prišla do verhunca, nekteri prebolijo, pa se pri družih zopet pokaže, in se ne prijemlje samo malih, temuč tudi odrasli zdičujejo podnjo. Gosp. zdravnik pride iz Postojne vsaki drugi dan bolnike obiskat, ter jim zdravila zapisuje. Danes smo pa zakopali blago ženo vdovo Sužnjevo, ki je po kratki pa hudi bolezní pljučnici v 60. letu svoje

ter je rekel, da so cvetejše in višje rasti kakor ženske po nemških krajih. Mene je prav razveselilo slišavši govoriti med gospodo naš mili jezik in to tako lično, da-si se je čulo tudi mnogo nemščine zraven. Pri napisih na štacunah in poslopjih pa še prevladuje nemščina in tudi po hótelih in po javnih lokalih je vedno več nemščine kakor slovenščine. Prvo noč v Ljubljani sem prav dobro spal. Drugi dan na vse zgodaj podala sva se na grad, da si od tod ogledava lego Ljubljane in gorenjske planine, na katerih je bleskal sneg tu in tam akoravno je bilo 20. avgusta. Razgled je krasen in da sem v Ljubljani, hodil bi ga vživat vsak dan. Po sv. maši v škofijski cerkvi napotil sem se obiskat Vas, gospod vrednik. Pokazali sta nama tudi „Slovenčevo tiskarno“ in zalogo katoliških knjig. Bili so ravno pri dokončevanje dnevnika. Počakali smo, da vidimo, kako da se izdeljuje. Jako me še dandanes veseli, da sem vse to videl.

(Dalje prih.)

starosti mirno v Gospodu zaspala. Bila je prava mati ubozih, zato se jih je tudi njenega pogreba prav veliko vdeležilo in marsiktero oko na njenem grobu solzilo. Upamo, da ji je Bog stoterno povrnil njene dobrote.

Domače novice.

(Pogreb državnega poslanca preč. gosp. Božidara Raiča), je bil sijajen, kakor se tako odličnemu Slovincu tudi spodobi. Vdeležilo se ga je toliko slovenskega razumništva, da so se tri strani „Zvezde“, okoli ktere so nepozabljivega ranjcega nesli, s sprevedom opasale. Spreved so pričele sirote iz zavoda Lichtenthurnovega s sv. rožnim vencem, za kterimi so se uvrstile štiri zastave s svojimi društveniki, in to „Sokoli“, „Šišenska čitalnica“, „Št. Vidska čitalnica“ in pevci Ljubljanske čitalnice s „Slavci“. Za temi je prišel frančiškanski konvent s križem, čč. duhovščina, med katero je bilo več gospodov iz Štajarskega cerkveno oblečenih, župnijska duhovščina frančiškanske župnije in mil. g. prošt dr. A. Jare, ki je v ornatu ranjcega spremljal in pozneje k večnemu počitniku materi zemlji izročil. Za duhovščino nesli so lepo z venci okrašeno krsto nosilci frančiškanske cerkve; za njo so šli najprvi bližnji sorodniki ranjcega, za temi pa ostali žalujoči, vseskozi prijatelji, znanci ali pa čestilci ranjcega. Lahko se reče, da je bil tukaj zbran cvet slovenskega razumništva iz vseh stanov. Dijaki srednješolci z bogoslovci in narodnimi gospemi in gospicami, kterih se je tudi prav lepo število sošlo, zaključili so izredno dolgo vrsto spreveda. Dijakom se je dala prepoved, da ne smejo vencev nositi pri pogrebu, kterih je bilo dvainštirideset, vsi s traki in so po vrsti tako-le prišli: „Premilemu bratranecu, Anton in Marija Raič;“ „Vrlemu domorodnemu duhovnu, kaplani Ljubljanski;“ „Letzter Gruss, Familie Karl Tauzher;“ „Pisatelju in odborniku, Matice Slovenske;“ „Zvestemu soboritelju, Miha Vošnjak;“ „Svojemu poslancu, Ljutomerski volilci;“ „Uzornemu Slovanu, dr. Iv. Tavčar;“ „Odličnemu rodoljubu, Lastništvo Slovana;“ „Čitalnica Mariborska;“ „Uzornemu zastopniku naroda, akad. društvo Triglav;“ „Slovensko pisateljsko društvo, svojemu častnemu udu;“ „Čitalnica Ormoška;“ „Najiskrenejšemu rodoljubu in pisatelju, Ivan Hribar;“ „Svojemu najblažjemu učitelju in dobrotniku, dr. Požar;“ „Slovenski državni poslanci;“ „Der Club des rechten Centrums;“ „Ljubljenski pisatelju, obitelj Geršakova;“ „Neustrašljivemu boritelju, Ormoška Sloga;“ „Svojemu poverjeniku, Banka Slavija;“ „Ljubljanski mestni odborniku;“ „Svojemu udu in dobrotniku;“ „Narodna Čitalnica Ptujška;“ „Društvo Ptuj in okolice;“ „Svojemu ustanovniku, „Slovenski Narod“ in „Narodna Tiskarna;“ „Čistemu značaju, akadem. društvo „Slovenija;“ „Hranilno in posojilno društvo v Ptui;“ „Učiteljsko društvo v Ptui;“ „Okrajni zastop v Šmarji;“ „Politično društvo „Pozor“ v Ptui;“ „Slovensko pevsko društvo v Ptui;“ „Kat. pol. društvo v Slatini;“ „Slovenka vrlemu Slovincu;“ „Slovenske mladine zaščitniku, slovenski višji gimnazijci;“ „Tužna domovina blagemu sinu;“ „Neupogljivemu boritelju za pravice naroda, Postojnska Čitalnica;“ gospa Šumanova poklonila je velik krasen šopek v podobi križa s trakom; „Telovadno društvo „Sokol“ (Ljublj.);“ „Svojemu nepozabljivemu, Čitalnica (Ljublj.);“ „Bratru Slovinci, klub češský v radé rišské. Nosili so taiste vrli naši „Sokoli“, kar se jim je posebno lepo podalo in je spreved še zdatno povzdigavalo v slovesnosti.

Pomikal se je spreved iz Tržaške ceste po Knafljevih in Šelenburgovih ulicah okoli „Zvezde“ memo „Slovenske Matice“, kjer je bila črna zastava razobešena, po glediških ulicah preko Marijnega trga in Slonovih ulic na Dunajsko cesto. Ulice in trgi so bili od hiše žalosti pa do pokopališča vse skozi z gledavci obstavljene. Čitalniški pevci v zvezi s „Slavcem“ zapeli so ranjkemu pred hišo prekrasno tožno-veličastno pesem „Oče naš“, na pokopališču pa „Nad zvezdami“ in „Blagor mu“. Izročitev blagega ranjcega materi zemlji izvrševal je na južni strani kapelice na starem pokopališču v sosesčini grobov dr. Bleiweisa in Josipa Jurčiča mil. prošt dr. Jare v slovenščini. Po dokončanem cerkvenem opravilu posvetil je g. dr. Josip Vošnjak nekaj jako zbranih in v srce segajočih besedi zaslužnemu rojaku, kteremu se je tudi spolnila vroča želja, da

bi v domači zemlji počival. Ne boče spal sicer v rojstni zemlji zelenega Štajarja, pač pa v rodnej zemlji, v središču Slovenije v družbi slavnih prvoboriteljev in iskrenih prijateljev svojih dr. Bleiweisa in Josipa Jurčiča. Ranjki Raič, pravi dr. Vošnjak dalje, imel je čuda plemenito in za narod svoj neizmerno goreče srce, katero ni druge ljubezni poznalo, kakor ono do Boga in do svojega naroda. Bog mu bude sedaj ondi po svoji milosti poplačal, narod njegov, nesrečni slovenski narod, stoji pa globoko v srce žaljen pri zevajočem grobu, ki je zopet jednega naših najboljših v žrtev zahteval. Narod okoli črne gomile zbran britke solze pretaka po možu, kateri ga je tako nesebično in požrtovalno ljubil. Sladko spavaj toraj predraga duša in dika slovenskega naroda. Onkraj groba prejel boš plačilo, ki si ga ti v tolišnji meri zaslužil. Sladko spavaj! Tako nekako glasilo se je poslovalo od groba nepozabljivega Božidara Raiča, župnika v Halozah in državnega poslanca. Kolikor je bilo ondi zbranih Slovencev in lahko rečemo, da nas je bilo na tisoče, niti jednega ni bilo, da bi mu ne bile silili solze srčne žalosti v oči, mnogim so pa kar curkoma po licih lile. Ob Raičevem grobu ni bilo nikake obupne žene ali osiročene dece, ki bi bila po njem jokala, zato je pa jok in prezgodnja zguba svojega odličnjaka obžaloval ves narod slovenski brez razločka stanu in strank. Bog mu daj večni mir, saj časnega si mož ni nikdar privoščil in večna luč naj mu sveti!

(Ranjki Božidar Raič) volil je za glavna dediča svojega premoženja „Čitalnico v Ormoži“ in „Narodni Dom“ v Ptui. Slovenskemu pisateljskemu društvu volil je 300 gold., „Slovenski Matici“ pa 100 gold.

(Dnevni red izredni javni seji Ljubljanskega mestnega odbora) v sredo 9. junija 1886 ob 6. uri zvečer v mestni dvorani. Nujni predlog mestnega odbornika dr. Alfonza Mošeta in tovarišev, da je Njega ekselenciji gosp. ministerskemu predsedniku grofu Taaffeju poslati spomenico o tukajšnjih dogodkih za poslednjih dui.

(Klub mestnih odbornikov) imel je predvečeranjem zvečer sejo, v kateri je sklenil, da se odpošlje ministerskemu predsedniku grofu Taaffeju spomenica o neredih zadnjih dni. V odsek, ki ima sestaviti to spomenico, so voljeni gg.: župan Grasselli, dr. Mosché, dr. Tavčar, dr. Vošnjak. Spomenica se bo danes v javni seji čitala ter so bo o njej razpravljalo. Dalje se je sklenilo, da se toži „Triester Tagblatt“, ker je tako razžalivo pisal o mestnem zboru. Skrajni čas je bil, da se gosp. Hilbertu na ta način na prste stopi.

(Višnjanska deputacija) obstoječa iz župana A. Stepeca in občinskega odbornika L. Kralja izročila je včeraj g. deželnemu predsedniku baronu Winklerju krasno diplomu častnega meščana.

(Vojaška godba) svirala bo jutri popoldne ob 6. uri pod Tivoli.

(Včerani mesečni somenj) je bil še nekaj vreden. Živine se je nagnalo 962 glav in je bila precej poceni, ker ljudem klaje manjka. Sedaj, ko je dež zemljo ohladil in vsaj skorjo premočil, bo pa klaja že lahko rastla.

(Dolgo zaželjeni dež) jel je danes zjutraj jako miren, precej gost in zdaten iti. Reči mora vsak: Bog bodi zahvaljen zanj, kajti silno potreben je bil za vse deželne pridelke. Kolikor nam je od tu soditi mogoče, razprostrl se je na daleč okrog, kajti nebo je na vse strani zakrito s tistimi sivimi oblaki, iz katerih včasih jeseni ali spomladi kar po cele dni cedi brez prenehanja.

(Strela je udarila) pretečeno nedeljo v frančiškansko cerkev v Brežicah, ter les na stolpu, katerega so ravno mislili kriti, raznesla in razmetala.

(Vstrelil se je), kakor se nam iz Semiča na Belokranjskem poroča pretečeni ponedeljek tamošnji poštar Tomazin. Vzrok tega osodepolnega, nepremišljenega dejanja bode najberže nepoštenost — izneverjenje na pošti. V zapuščenem pismu namreč nesrečnež se izrazi, da se je tako zadolžil, da mu ni mogoče več živeti, vendar pa pravi, da Semičanom ni nič škodoval. Zapustil je sedem nedoraslih otrok s ženo. — Da se je to zgodilo, ni čudno, ker mož ni imel nič vere, in cerkve ter njenih zapoved ni poznal. V tej zadevi je tudi v Semiču veliko pohujšanja napravil s svojim jezikom, s katerim je v svoji budalosti rad smešil cerkvene naredbe. No! še tega je Semičarjem treba. Tako pohujšanje bilo je do novjših časov pri njih nezaslišano.

(Na znamenjih kolere) oboleli ste v Trstu dve osobi, oba mornarja došla iz Benetek.

Telegrami.

Dunaj, 9. junija. V pričetu carinski razpravi je zmed 31 govornikov prvi govoril Chlumetzky. Danes razglašeno cesarjevo pisanje nadvojvodu Albrehtu je polno gorkega priznanja njemu in vojni, ter živahen odmev Sarajevski napitnici nadvojvodovi. To smatra se za zadostenje vojni, za obsodbo ogrskih dogodeb, in za začetek pomenljivega prevrata.

Dunaj, 9. junija. V Budapeštu so se sinoči krvavi izgredi ponavljali.

London, 9. junija. Irska postava se je zavrnila.

Bruselj, 9. junija. Po končnih volitvah imajo liberalci 11 sedežev v novi kamori, v kateri je 97 katolikov in 41 liberalcev.

London, 9. junija. Kakor se iz vrjetne strani sporoča, sklenil je kabinet razpust parlamenta kraljici priporočiti. Odgovora pričakuje danes zvečer. Nekaj ministrov je bilo za to, da bi se parlament sam odpovedal, češ, potem bomo na Hartingtona navalili odgovornost zaradi politike, katero smo Irskej nasproti vganjali. Gladstone je pa rekel, da je bolje, če se kabinet razpusti, kakor pa da bi se sam odpovedal.

Umrli so:

6. junija. Pavel Šegatin, slikarjev sin, 4 leta, Trnovske ulice št. 3, davica.

7. junija. Anton Skupčar, delavčev sin, 2 dni, Poljanska cesta št. 57, jetika. — Katra Polanšek, delavka, 35 let, sv. Petra cesta št. 62, jetika. — Frano Bahovec, učiteljev sin, 2 leti, sv. Florjana ulice št. 35, davica.

8. junija. Franja Gaber, mestna uboga, 75 let, Žabjak št. 7, ostarelost.

Tuji.

7. junija.

Pri **Matiču**: Herman Heud, zasebnik, iz Draždan. — Wodnosky, Schmidt, Singer in Engel, trgovci, z Dunaja. — S. Hichaly, trgovec, iz Brna. — Štef. Behofschitz, potovalec, iz Linca. — Dr. Frano Jurtela, odvet. kandidat, iz Ptuj. — H. Mally, posestnik, iz Beljaka.

Pri **Stonu**: Dr. L. Schaffer in Adolf Miselbach, zasebnika, z Dunaja. — Jakob Bleyer, uradnik, z Dunaja. — Ferd. Kalbach in Frano Jesina, dijaka, iz Prage. — Janez Sutler, c. k. polkovnik, iz Pressburga. — Anton Plaskar, trgovec, iz Frasslana. — Dr. J. Geršak in Dr. A. Žizek, zasebnika, iz Ormuža. — Konrad Gassner, potovalec, iz Maribora. — Ant. Leskovic, c. k. poštar, iz Idrije. — J. Trstenjak, župnik, iz Št. Margarete. — Aleks. Sevič, župnik, iz Sv. Trojice. — T. Mlekuz in J. Štrifof, posestnika, iz Starega trga. — M. Sonn-bichler, trgovec, s soprogo, iz Pulja.

Pri **Bavarskem dvoru**: Janez Benedik, župnik, iz Brezovice. — Frano Vesel in And. Lenarčič, trgovca, iz Oblaka. — Alojz Coenero in Alojz Previzani, trgovca, iz Udine. — Janez Obersun, mesar, iz Divače.

Pri **Južnem kolodvoru**: Eduard Zrapin, zasebnik, iz Trsta. — Anna Trednik, zasebnica, iz Trebnjega.

Pri **Avstrijskem caru**: Ig. Margolius, potovalec, iz Celovca. — Janez Kofler, posestnik, iz Maglerna. — Obersnel in Rebez, trgovca, iz Divače.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

8. junija

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	85	gl	20	kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	85	„	75	„
4% avstr. zlata renta, davka prosta	116	„	80	„
Papirna renta, davka prosta	101	„	95	„
Akcije avstr.-ogerske banke	881	„	—	„
Kreditne akcije	282	„	50	„
London	126	„	30	„
Srebro	—	„	—	„
Francoski napoleond.	10	„	01	„
Ces. cekini	5	„	93	„
Nemške marke	61	„	90	„

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja	zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. zjut.	731.29	+15.4	sl. svzh.	del. jasno	
8. 2. u. pop.	731.08	+22.2	sr. jzap.	sk. oblačno	0.00
9. u. zveč.	730.29	+17.2	sl. zap.	oblačno	

Oblačno. Srednja temperatura 18.3°, za 0.2° nad normalom.

Čast. gosp. duhovnikom!
Marijeta Seyfried-ova na Rehbergu, pošta Semriach na Štajarskem, izdeluje lepe **kolare** in se priporoča za blagovolna naročila. (3)

Zahvala.

Naš neustrašljivi in nenadomestljivi zagovornik gospod

RAIČ BOŽIDAR

nas je zapustil za vselej. Tem povodom skazalo se je toliko ljubezni in spoštovanja; izražala so se sočutja na vse mogoče načine. Za vse to izrekamo najsrčnejšo in najtoplejšo zahvalo. Hvala za mnogobrojne vence! Osobito presrečna zahvala Štirskim rodoljubom, ki so se udeležili tako mnogobrojno pogreba; zahvala Ljubljanskim čitalniškim pevcem in „Slaveu“ za njihovo izborni petje, in Ljubljanskemu „Sokolu“ za udeležbo in mnogo vencev; zahvala vsem dugim društvom pa tudi vsem drugemu čast. občinstvu za toliko mnogobrojno udeležbo!

V LJUBLJANI, 9. junija 1886.

Tužna rodbina.

Krasne podobice in molitveni lističi,

katere ima v zalogi

Katoliška Bukvarna v Ljubljani.

Spominski prve svete spovedi:	100 kom.
1. Svitli (bronzirani)	1.—
2. Črni	1.—
Spominski svete birme:	
1. Svitli (bronzirani)	—80
2. Na debelem papirju z lepim oljnatim tiskom (brez teksta)	7.—
Spominski prvega sv. obhajila:	
1. Svitli (bronzirani)	—80
2. Črni	1.—
3. Pobarvani	2.50
4. Na navadnem papirju lepo pobarvani	3.60
5. Na šipkastem papirju z lepim barvenim tiskom	4.50
6. Na debelem papirju z lepim oljnatim tiskom	7.50
7. Ravno tiste na še lepšem papirju	8.—
8. Veča oblika za okvir	10.—
9. Lep kilografični barvotisk: „Kristus s presveto hostijo“ po načrtu baroninje Oer, v veliki obliki za okvir	25.—
Molitve, katere naj se z mašnikom vred opravljajo po vsaki tih sv. maši	3.—
Kratke molitve in zdihljeji	3.—
Zaveza Marijine ljubezni ali velika bratovščina prečast. Device Marije	1.—
Sv. Ciril in Metod	1.50
Bratovščina naše ljube Gospe	3.—
Jezus! usmili se mene	1.50
Bratovščina sv. Dizma	3.—
Bratovščina presv. Srca Jezusovega	1.50
Bratovščina sv. brezmadežnega Srca Marijinega	1.50
Glej to Srce, katero je ljudi tolikanj ljubilo!	4.—
Nadbratovščina Matere Božje Marije Tolažnice	1.50
Bratovščina Božjega Srca Jezusovega	1.50
Apostolstvo molitve	1.50
Listek bratovščine živega rožnega venca 1 roža — 15 listov 60 kr.	

Razun tega imamo jako lepo, na kartonu v barvah tiskano podobo Jezusovega Srca, z rinčico, da se lahko na steno obesi. Okoli Srca je napis: „Stoj! Srce Jezusovo je z menoj! — Pridi k nam tvoje kraljestvo!“ Spodaj: „Blagoslovil bom hiše, v katerih je podoba mojega sv. Srca izpostavljena in čiščena.“ Ta podoba je posebno ugodna za spominska darila in ji je cena (100 kom. za 1 gld.) jako nizka. (7)

Izšla je ter se dobiva v **Katoliški Bukvarni** v **Ljubljani** knjiga:

Kmetom v pomoč.

Narodno-gospodarska razprava.

Spisal

(34) **IVAN BELEC,**
župnik.

Knjiga obsega 9 pol v osmerki. — Cena ji je 25 kr., po pošti 5 kr. več, kdor jih vzame deset skupaj, dobí najjako brezplačno.

V našem založništvu je izšla in se dobiva po vseh knjigo-tržnicah knjica:

Umetno ribarstvo.

Spisal

Ivan Franke.

3³/₄ pôle v 8° s podobami. Mehko vezana stane 50 kr.

Krasna domovina naša s svojimi potoki, rekami in jezovi je za umno ribarstvo tako ugodno ustvarjena, kakor ne kmalu kaka druga dežela. Sredstva in pota, kako isto pri nas urediti in upravljeti, podaja čislani gospod pisatelj na jako umen način v gori omenjeni knjici. Le-ta bo vsakemu, ki ima srce in skrb za porazdigo narodnega blagostanja, dobro delo sredstvo, da se o tem predmetu pouči. Priporočujeva torej knjizico osebiti velečestiti duhovščini, učiteljem in zemljiškim posestnikom, ker sva uverjena, da jo bodo z velikim zanimanjem prebirali ter iz nje črpali gotovo lepo korist.

Ig. pl. Kleinmayr & Fed. Bamberg

knjigotržnica

v Ljubljani na Kongresnem trgu.

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.